Ja faré cap

Per EloiA el dl., 10/09/2007 - 09:00

Els Pets

-

Sol

Lletra original

Assegut davant la portad'un cafè on el temps s'hi atura,veig la gent que sempre va atabalada.Quin destí ens empeny a córrer?,on va el tren sempre tan de pressa?,vull guaitar i desxifrar cada paisatge.Un exèrcit de corbatesamb el mòbil van enraonant,gesticules i s'enfaden,sembla que faran tard a algun lloc.El món va massa ràpid.El món no s'espera ni un instant.Fa temps ja que no vull seguir el seu pas.No veig nens amb bicicleta,els carrers desolats supliquen,de segur se'ls ha cruspit una pantalla.Qui els dirà quan plora un arbre?,Com sabran quan somriu la lluna?,Innocent!, potser això ja no té importància.Sense moure't ni de casa,el planeta pot ser al nostre abast.S'esmicolen les distàncies,però oblidem amb qui hem d'anar a sopar.El món va massa ràpid.El món no t'espera ni un instant.Fa temps ja que no vull seguir el seu pas.Si en cada revoltmiréssim a qui deixem enrere,ens trobaríem solsen un vagó d'alta velocitat.El món va massa ràpid.El món no m'espera ni un instant.Se me'n fot, jo anar fent, ja faré cap.

Lletra traduïda

... la vida em demana calma.

"És la més rockera, estil Pets de sempre. La lletra és un compendi de la filosofia de vida d'Els Pets en general i de Joan Reig en particular, que és qui l'ha escrita. Diem que el món cada vegada té més pressa i que nosaltres ja farem cap, al capdavall ens trobarem tots igualment. És la filosofia de quedar-se al poble i tenir més qualitat de vida, probablement." (Gavaldà) Una amiga d'Alacant que estudia a Barcelona em comentava "En Barcelona, si no corres te empujan". Potser ha arribat el moment de deixar el "messenger", apagar l'ordinador, baixar a la plaça i quedar-te xerrant amb un amic assegut en un banc. Anem tan de bòlit que ja no sabem fer amics, no sabem què és allò més important, no sabem **estar** i només **fem** coses. O pitjor encara, ens enganyem pensant que quan **comprem** quelcom hem fet o conegut alguna cosa:

Els homes ja no tenen temps de conèixer res...

"Si vols fer el favor... domestica'm!- digué la guineu.- Prou ho voldria - respongué el petit príncep -, però no tinc gaire temps. Tinc amics per descobrir i moltes coses per conèixer.- Només coneixem les coses que domestiquem - digué la guineu - **Els homes ja no tenen temps de conèixer res. Tot ho compren fet a les tendes. Però com que de tendes d'amics no n'hi ha, els homes ja no tenen amics.** Si vols un amic, domestica'm.- S'ha de ser molt pacient - respongué la guineu-. Primer t'asseuràs una mica lluny de mi, sobre l'herba. Jo et miraré de cua d'ull i tu no diràs res. El llenguatge és font de malentesos. Però cada dia podràs seure una mica més a prop...El petit príncep va tornar l'endemà.- Hauria estat millor venir a la mateixa hora - digué la guineu -. Si véns, per exemple, a les quatre de la tarda, des de les tres començaré a ser feliç. Com més temps passi, més feliç em sentiré. A les quatre ja em posaré anguniosa i plena de neguit; descobriré què val la felicitat!. Però si véns a qualssevol hora, mai no sabré a quina hora guarnir-me el cor... Calen ritus...- Què és un ritu? - digué el petit príncep.- També és una cosa oblidada - diguè la guineu - És el que fa que un dia sigui diferent dels altres, una hora diferent a les altres hores (...)És així com el petit príncep domesticà la guineu. I quan fou l'hora de marxar (...)- Adéu - digué la guineu-. Heus aquí el meu secret. És molt senzill: només hi veiem bé amb el cor. **TOT EL QUE ÉS ESSENCIAL ÉS INVISIBLE ALS ULLS** (...)" ("El petit Príncep", Antoine Saint-Exupèry)